

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 8 marca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko BK i ZhP

(Sprawa C-176/22)

(2022/C 191/32)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżeni w postępowaniu głównym

BZ, ZhP

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który złożył wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do zawieszenia postępowania głównego w całości, czy też wystarczy zawiesić tylko tę część postępowania głównego, która dotyczy pytania prejudycjalnego?

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-214/22)

(2022/C 191/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, A. Azéma, I. Zaloguin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 4 października 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania art. 8 ust. 7, art. 9 i art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu takich przepisów, Luksemburg uchybił zobowiązaniem, które na nim ciąży na mocy art. 12 tej dyrektywy;
- nałożenie na Luksemburg, stosownie do postanowień art. 260 ust. 3 TFUE, okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 096,50 EUR dziennie za każdy dzień opóźnienia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie z tytułu uchybienia obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji art. 8 ust. 7, art. 9 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2014/42;
- obciążenie Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej umożliwia państwom członkowskim łatwiejsze odzyskiwanie korzyści uzyskanych przez przestępców w ramach przestępczości zorganizowanej na dużą skalę. Państwa członkowskie powinny były dokonać transpozycji dyrektywy do dnia 4 października 2016 r. Komisja wszczęła przeciwko Luksemburgowi postępowanie w przedmiocie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w listopadzie 2016 r., a w marcu 2019 r. wydała uzasadnioną opinię. Tymczasem do dnia wniesienia skargi w niniejszej sprawie Luksemburg nie notyfikował Komisji całkowitej transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 127, s. 39.